

[Ebba Strange]

for det har vi ikke fået nogen oplysninger om. Derfor har vi kritiseret finansieringsreglerne.

Vi kunne da godt under en lang og omfattende debat – den ville jeg såmænd gerne deltage i – sige noget om, hvilke områder vi synes skulle have nogle særlig gunstige finansieringsregler, for socialministeren ved jo lige så godt som vi, at finansiering kan bruges som styringsinstrument. Og både socialministeren og jeg har sikkert – om vi så altid er enige, ved jeg ikke – nogle tanker om, hvilke af de forskellige servicetilbud der skal gives til denne gruppe mennesker, vi ønsker at lægge særlig vægt på. Ved at foretage en sådan vurdering kunne finansieringsinstrumentet bruges. Nu overlader vi det altså til amter og kommuner.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg ikke har generel mistillid til amter og kommuner. Jeg ved, at nogle vil lave det bedre end i dag, men jeg er altså ikke sikker på, hvordan niveauet vil blive rundt omkring.

Tove Jørgensen (DKP):

Ministeren siger om vores forslag om at bevare den øvrige særforborg i statslig regie – jeg vil måske hellere sige under statslig beskyttelse – at de argumenter, vi har fremført, ikke har virket overbevisende, og at vi har fremført enkelte betænkeligheder fra handicaporganisationerne og taget dem til indtægt. Sådan forholder det sig ikke. Det forholder sig sådan, at en lang række handicaporganisationer har besøgt socialudvalget og har fremført deres argumenter. Det er deres argumenter, vi har ladet være vores i dette her, ikke for at tage dem til indtægt, men for at fremføre dem, fordi vi synes, at de er rimelige og relevante i denne sammenhæng. De har virket særdeles overbevisende på os, fordi organisationerne med rette udtrykker frygt for, hvilken situation specielt de små handicapgrupper vil komme ud for.

Det er da rigtigt, hvad ministeren siger, at samlet er den øvrige særforborg en tredjedel af det, der udlægges. Men det er jo stillet op i mange forskellige kategorier af handicap, som absolut ikke skal have en ensartet behandling, og det er det, der gør problemerne så store. Derfor er den situation, de står i nu, meget risikabel.

Så trøster ministeren sig ligesom med, at udbygningsplanssystemet kan redde dem, fordi det jo skal godkendes af socialstyrelsen. Så må jeg til gengæld sige, at det ikke er et argument, der virker voldsomt overbevisende på mig i hvert fald. Vi har i øjeblikket noget i bistandsloven, der hedder det nødvendige antal daginstitutioner, som skulle være en sikkerhed for – ifølge den tidligere socialminister i hvert fald – at det faktiske og pædagogiske behov var dækket i de enkelte kommuner. Ikke desto mindre har vi 30.000 akutte på venteliste og 72.000, der venter på at få en plads i løbet af et stykke tid. Det er altså ikke lykkedes gennem udbygningsplanssystemerne og godkendelserne at sikre, at disse behov blev dækket. Derfor er der heller ingen grund til at nære den alt for store optimisme med hensyn til, hvad udbygningsplanssystemet vil kunne opnå.

Ministeren nævner, at handicapbåse er af det onde. Dertil vil jeg sige, at det er lige så problematisk med amtslige båse. Det kan meget nemt blive resultatet, at det er amterne, der vil sætte folk fast og ikke vil betale, hvis folk skal uden for amtet og behandles.

Så vil jeg også gerne gøre opmærksom på, at der er forskel på administrativ decentralisering og fysisk decentralisering. Man kan udmærket have folk boende rundt om i amterne og stadig væk have nogle tilbud til dem, som de kan udnytte, men som foregår i statslig regie.

Så er spørgsmålet om neutralitet og serviceniveau blevet nævnt, og det er blevet sagt fra ministerens side, at vi gør os skyldig i en sammenblanding af tingene. Så må jeg sige, at det er åbenbart den sammenblanding, ministeren gjorde sig skyldig i i februar måned, da vi rejste vores forespørgselsdebat om standardniveauet. Der fik vi nemlig at vide, at der ikke var grund til at diskutere det, for nu skulle man jo snart til at diskutere udlægning. Nu sidder vi altså og diskuterer udlægning, og nu skal man altså ikke diskutere standardniveau.

Med hensyn til målsætningsparagraffen er det nødvendigt at have den, selv om den selvfølgelig skal fyldes ud, men det er meget risikabelt, hvis man har et skønsprincip og ikke nogen målsætningsparagraf, og det er det, der er tilfældet. Det retsprincip, der hidtil har været gældende for særforborgen, bliver nu gjort til et skønsprincip, hvor det er